

Arrest

nr. 201 079 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 3 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juni 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 7 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 26 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van verzoekers. Deze beslissingen, die op 7 augustus 2014 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, betreffen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

2.2. Op 3 december 2013 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 juni 2014 heeft verweerder deze verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

2.3. Op 13 november 2014 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 juni 2015 werd deze verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met een schorsing- en annulatieberoep dat werd ingediend op 31 augustus 2015 (gekend onder rolnummer 178 121).

2.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.5. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen: *“De voorzitter wijst erop dat in de zaak 160 819 met toepassing van artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 de afstand van het geding kan worden vastgesteld voor wat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van voormelde wet betreft, tenzij de verzoekende partijen hun belang bij het aanvechten van deze beslissing alsnog zouden aantonen. De verzoekende partijen wensen hun belang niet aan te tonen en gaan akkoord met de vaststelling van de afstand”*

2.6. De afstand van het geding in huidige zaak wordt, voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, derhalve vastgesteld.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep, voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Uit een raadpleging van het wachtregister – dat door de Raad kan worden geconsulteerd – blijkt dat verzoekers asielaanvragen hebben ingediend, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2016 in overweging werden genomen. Verzoekers werden te dien einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad wijst er in deze op dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onverenigbaar zijn met dergelijke attesten van immatriculatie, zodat de bevelen minstens als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het enkele gegeven dat de asielaanvragen intussen werden afgesloten met beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, doet hieraan geen afbreuk.

3.4. Aan voormelde vaststelling wordt evenmin afbreuk gedaan door het artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggrijving opgeschort.”* Immers moet worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt.

3.5. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoerd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande nagelaten te voorzien in enige overgangsbepaling. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij de *“indiening van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de asielaanvraag van 15 april 2016 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus stelt de Raad vast dat huidige zaak *ratione temporis* niet ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

3.6. Ter terechtzitting werd het voormelde aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verweerder gaat niet in op de opmerkingen aangaande artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, doch stelt louter dat zijn *“standpunt genoegzaam gekend is en meent dat er geen sprake is van een impliciete intrekking maar enkel van een tijdelijke opschorting”*. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat het bezwaarlijk kan volstaan om – zonder zelfs de inspanning te leveren enige juridische onderbouwing hierbij te voorzien – louter te poneren dat verweerder meent dat er enkel sprake is van een tijdelijke opschorting, opdat het uiteengezette standpunt van de Raad onderuit zou worden gehaald.

3.7. Gelet op bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep, voor zover het betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De afstand van geding wordt vastgesteld voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld, voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij zijn gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA